

Innovar i emprendre: guanyar o perdre

Xavier Gual

El Consell comarcal del Solsonès insta a la pagesia a apostar per la innovació en les seves explotacions. És el que polítics amb càrrec ens diuen un cop i un altre a tots els sectors d'activitat professional privada. Un cop dit, motivar-se pot semblar fàcil. A més, la necessitat empeny a tots. El cultiu de tòfones, els porcs ecològics, el pa amb el gust d'abans i altres propostes noves poden servir per animar el món empresarial rural, siguin ramaders, agricultors o qualsevol altra variant. Tothom és candidat, ens diuen, per aplicar les dues paraules màgiques: emprendre és la primera i innovar és la segona.

Des del punt de vista teòric no hi ha res a dir. Tot i que com sempre, una cosa és receptar i l'altra prendre. El polític proposa als altres que hian d'emprendre. Fan bé en posar el focus en aquest punt i fomentar que la gent s'espavili. Però haurien de matisar molt i ser prudents perquè no és tan fàcil i cal que diguin amb realisme que tothom no ho pot fer, que tots no servim, que calen unes condicions i unes capacitats. El futur econòmic d'aquesta terra passa per fer coses noves o reinventar les de "tota la vida". I encara més en societats desenvolupades (i cares) com la nostra. Però quan ens hi posem, resulta que no és tan fàcil, que hi ha problemes i dificultats sempre i que es corre el risc d'enganxar-se els dits amb una inversió fallida que pot arruïnar a moltes persones abans de començar o empreses en funcionament.

Al crit d'innovar i emprendre, alguns responen. Però molts d'aquests ho fan per necessitat, o per seguir a altres, o per obligació, o per desesperació. I provar-ho no vol dir que funcioni segur. Al contrari. És com la recomanació de fer esport que ens arriba en quasi totes les etapes de la vida. Tothom a córrer o pedalar. La majoria sense vocació o sense condicions físiques i mentals per fer-ho. I sense preparació ni informació. El resultat és que es venen moltes bicicletes i calçat bionic per anar pels prats que acaben arraconats al fons d'un armari o a un traster. I amb gent frustrada. O bé amb les articulacions destrossades per voler fer de Núria Picas. Per fer una cosa bé, falta la vocació combinada amb les capacitats innates o adquirides de cada persona per fer-ho. Mentre els missatges d'innovar i emprendre semblen nous, per ells mateixos ja expliquen el que fa generacions es feia un ritme més lent que l'actual, ho sigui, provar coses noves, intentar noves maneres de fabricar o de vendre, no ser un conservador en pensar que el que sempre ha funcionat sempre funcionarà. Innovar va ser passar de la mula al tractor, o de xafar el raïm amb els peus a fer-ho amb premses mecàniques. Vells relats. I l'emprendre aplicat a persones que tenen idees i ganes de fer-ho és una adrenalina molt potent que enganxa, però lligat amb la innovació a l'agricultura o la ramaderia que es demana a Solsona i per tot arreu, em ve al cap la

mirada d'algun pagès entrat en anys a Navès o a Viver quan li diuen que ha de fer coses noves radicals. I la formació? I les ganes? I per fer aquests processos seriosament, calen diners com a primer ingredient.

M'explicava un gran amic manresà temps enrere que tot animat per la moda que ens bombardeja per tots cantons, li va fer la gran pregunta a un conegut de carrer: i tu per què no emprenes? I aquí la resposta: "Doncs mira, després de perdre la feina que tenia des de feia quinze anys, tothom m'ho va dir. Hi vaig perdre tots els meus estalvis i vaig fracassar. Ara no tinc feina ni diners i tinc deutes. El que em torni a dir que emprengui l'engegaré a pastar fang!